Р Е Ш Е Н И Е
№ 2373

гр. София, 09.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 3 състав,** в публично заседание на 10.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **8771** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на Надежда П. П., ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника адв. Т. Д. срещу заповед № 5/02.08.2013 г. на управителя на Националната здравноосигурителна каса (НЗОК), с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателката, на основание чл. 12 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, считано от датата на връчване. С оспорването е съединен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за присъждане на обезщетение за оставане без работа в размер на 2 200 лв.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че актът е издаден на правно основание, което не е приложимо към правоотношението с жалбоподателката. Оспорващата счита, че с изменението на служебното й правоотношение, считано от 12.04.2013 г., същото е преобразувано в срочно – до назначаване на служител въз основа на проведен конкурс. Сочи, че след назначаване на лицето, спечелило конкурса за заеманата от нея длъжност, правоотношението й се прекратява ex lege или по силата на заповедта. В жалбата са изложени доводи, че управителят на НЗОК, който е издал оспорената заповед, не е разполагал с обективна оценка за работата на оспорващата. Посочено е, че в заповедта липсва посочване на конкретната дата на прекратяване на служебното правоотношение, както и на дължимото обезщетение. Иска се от съда да отмени оспорената заповед, да присъди на оспорващата обезщетение с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и разноските по делото.

Ответната страна – управителят на Националната здравноосигурителна каса, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

От приетите по делото доказателства се установява, че със заповед № 2/22.02.2013 г. на управителя на НЗОК, на основание чл. 16а във вр. чл. 12 от ЗДСл, Надежда П. П. е назначена на длъжност юрисконсулт в Р. П., дирекция „АПО", отдел „Правно обслужване, Е., обжалване и комуникации", считано от датата на встъпване, с непълно работно време и срок на изпитване – 12 месеца. Със заповед № 15/12.04.2013 г. на директора на Р. П., на основание чл. 81 във вр. чл. 10, ал. 1 от ЗДСл, е изменено служебното правоотношение с Надежда П. П. за длъжността юрисконсулт в Р. П., дирекция „АПО", като е предвидено, че времетраенето на правоотношението е до назначаване на служител въз основа на проведен конкурс. Останалите условия по правоотношението остават непроменени.

С оспорената в настоящото производство заповед № 5/02.08.2013 г. на управителя на НЗОК, на основание чл. 12 от ЗДСл, е прекратено служебното правоотношение с Надежда П. П. за длъжността юрисконсулт в Р. П., дирекция „АПО", отдел „Правно обслужване, Е., обжалване и комуникации", считано от датата на връчване. Посочено е, че прекратяването е без предизвестие в срока на изпитване. Заповедта е връчена на П. на 13.08.2013 г.

По делото са приети доказателствата, приложени с административната преписка. От представено по делото удостоверение изх. № 35-16-7/06.12.2013 г., издадено от директора на Р. П., се установява, че за периода на назначение в Р. П. за периода 01.03.2013 г. до 13.08.2013 г. Надежда П. е имала право на платен годишен отпуск в размер на 13 дни, който е бил използван изцяло в периоди, посочени в удостоверението. От представената с преписката декларация от Надежда П. от 11.02.2013 г. се установява, че лицето е постъпило на държавна служба за първи път. Установява се, че със заповед № 7/05.08.2013 г. М. П. М. е назначен на длъжността юрисконсулт в Р. П., дирекция АПОД, отдел „Правно обслужване, Е., обжалване и комуникации".

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата до Административен съд София – град е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – управителят на НЗОК, който е орган по назначаването на Надежда П..

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДСл когато кандидатът се назначава за първи път на държавна служба, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност, органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие. В случай че правоотношението се измени преди изтичането на срока,

срокът за изпитване продължава да тече при следващото служебно правоотношение. В случая е безспорно установено, че жалбоподателката е назначена за първи път на държавна служба със заповед № 2/22.02.2013 г. Установено е също, че със заповед № 15/12.04.2013 г. на директора на Р. П., на основание чл. 81 във вр. чл. 10, ал. 1 от ЗДСл, е изменено служебното правоотношение с жалбоподателката, по отношение на времетраенето му - до назначаване на служител въз основа на проведен конкурс, като са запазени останалите условия по правоотношението. Неоснователно е възражението на оспорващата за незаконосъобразно прекратяване на служебното й правоотношение на основание чл. 12 от ЗДСл. Посочената разпоредба предоставя на органа по назначаването право да прекрати всяко служебно правоотношение, възникнало за първи път, в едногодишен срок без предизвестие. По същество това е изпитателен срок, установен в полза на този орган, в рамките, на който да прецени качествата на служителя, необходими да изпълнява служебните функции и задачи. Обстоятелството, че в срока на изпитване служебното правоотношение с жалбоподателката е било изменено по отношение на времетраенето, не обосновава извод за неприложимост на разпоредбата на чл. 12 от ЗДСл. С изменението на служебното правоотношение на П. не е променено безспорно установеното обстоятелство, че същата е била назначена за първи път на държавна служба, което е и основната предпоставка за приложение на чл. 12 от ЗДСл. Посочената правна норма е винаги приложима, когато служебното правоотношение е първо за служителя и в едногодишен срок от сключването му, като е без значение на кое правно основание е издадена заповедта за назначаване, за какво времетраене и т.н. Следва да се посочи, че в чл. 12, ал. 1, изр. 2 ЗДСл изрично е предвидено, че в случаите на изменение на правоотношението преди изтичането на срока, срокът за изпитване продължава да тече при следващото служебно правоотношение. Именно такава е и настоящата хипотеза. Назначаването на заеманата от оспорващата длъжност на друг служител след провеждане на конкурс безспорно представлява основание за прекратяване на правоотношението с П., но то не препятства приложението на чл. 12 от ЗДСл, след като са налице предвидените за това предпоставки.

Не се споделя от съда становището на жалбоподателката, че органът по назначаването – управителят на НЗОК, който е издал оспорената заповед, е назначен през м. юли 2013 г., а от този момент до прекратяването оспорващата е ползвала платен отпуск и отпуск по болест, поради което управителят на НЗОК не е имал възможност да извърши преценка на качествата на държавния служител и начинът на изпълнение на задълженията му. Следва да се посочи, че правото на преценка за едностранно прекратяване на служебното правоотношение по реда на чл. 12 от ЗДСл е дискреционно право на органа по назначаването, по целесъобразност, поради което същият не дължи излагане на мотиви и в това отношение издаденият акт не подлежи на съдебен контрол. На следващо място, нелогично е да се предполага и изисква органът по назначаване да разполага с лични впечатления за качествата на служителя, особено в големи административни структури и когато задълженията се изпълняват в отдалечена структура от централното ведомство, какъвто е настоящият случай. Обстоятелството, че жалбоподателката е ползвала платен годишен отпуск и отпуск по болест не представляват пречка административният орган да осъществи правото си по чл. 12 от ЗДСл.

Неоснователно е възражението в жалбата за липса на основни реквизити в заповедта – конкретна дата на връчване и размер на дължимите обезщетения. Прекратяването на

служебното правоотношение считано от датата на връчване на заповедта не представлява нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Непосочването на дължими обезщетения съобразно разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл в случая не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като от представеното по делото удостоверение № 35-16-7/06.12.2013 г. се установява, че П. е използвала изцяло платеният си годишен отпуск, поради което и с оглед прекратяването на правоотношението без предизвестие обезщетения не се дължат.

По гореизложените мотиви искането на жалбоподателката за изменение на основанието за прекратяване на служебното правоотношение е неоснователно.

С оспорването е съединен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител за присъждане на обезщетение за оставане без работа в размер на 1 450 лв. Съгласно чл. 104, ал. 1, изр. 1 от Закона за държавния служител (в приложимата редакция) когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Следователно, предпоставката, обуславяща приложимостта на посочения текст, е наличието на влязло в сила съдебно решение, с което е отменена заповед за прекратяване на служебното правоотношение. Настоящото съдебно решение подлежи на касационно оспорване, поради което с постановяването му не може да счита, че е налице предпоставката по чл. 104, ал. 1, изр. 1 от ЗДСл. Последното налага искът да бъде отделен и разгледан в отделно производство, след влизане в сила на окончателно съдебно решение по спора относно законосъобразността на заповед № 5/02.08.2013 г. на управителя на НЗОК.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. е основателно и следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Надежда П. П., ЕГН [ЕГН], срещу заповед № 5/02.08.2013 г. на управителя на Националната здравноосигурителна каса.

РАЗДЕЛЯ производството по адм. дело № 8771/2013 г. по описа на АССГ, 3 състав, като жалбата, в частта съдържаща предявен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, следва да бъде докладвана на председателя на АССГ за образуване на ново дело. Препис от жалбата на Надежда П. П. и приложенията към нея, както и препис от настоящото решение да се докладват на Председателя на АССГ за образуване на производство по предявения иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

ОСЪЖДА Надежда П. П., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националната здравноосигурителна каса сума в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: